

[Udenrigsministeren]

her er det også vigtigt igen at holde det langsigtede op for øjnene.

Jeg synes, der er god grund til, som også flere har været inde på det, at udtrykke støtte til den landsindsamling, der er blevet sat i gang af de private organisationer under overskriften »Afrika sulter«, og om opfordringen i det dagsordensforslag, som er fremsat af socialdemokratiet, det radikale venstre og de fire regeringspartier, til regeringen om at fordoble, hvad der samles ind i denne indsamling, vil jeg sige, at det gør vi meget gerne; og såfremt folketetinget måtte mene, at et forhåndsløfte om at søge bevilget nødhjælpsmidler, der svarer til, hvad der indsamles, kan få endnu flere til at give bidrag, er det klart, at vi er villige til at give det.

Men jeg synes også, der er grund til at pege på, at i den situation, som har fået så mange mennesker engageret i øjeblikket, skal man ikke glemme, at der er andre steder end i Etiopien, der er sultproblemer. Det er da meget berettiget, at interessen koncentrerer sig om situationen i Etiopien, men andre afrikanske lande står over for problemer af næsten tilsvarende dimensioner. Jeg kan nævne, at i lande som Tchad, Sudan, Angola, Moçambique, Mali, Mauretaniens og Niger har man en yderst kaotisk situation, som er næsten lige så alvorlig som situationen i Etiopien, og selv i vores to afrikanske hovedmodtagerlande af udviklingsbistand, nemlig Kenya og Tanzania, ser vi, at tilsammen op imod 4 millioner mennesker er truet af hungersnød. Her som i Etiopien oplever vi mange andre problemer end dette at få stillet en fødevarerbistand til rådighed, problemer vedrørende muligheder for transport, muligheder for at komme igennem urolige områder osv.

Alt dette må føre til den konklusion, at de nemme løsninger må vi passe på ikke at lade os fange af; vi må interessere os for, hvordan vi mest effektivt hjælper. Det må selvsagt ikke komme til at overskygge den vilje, som alle herinde har givet udtryk for i dag, viljen til at yde så meget bistand, som vi overhovedet kan.

Gade (SF):

Jeg skal takke for debatten, både den lidt mere dramatiske del af den, som jo blev nødvendig, og den anden lidt mere rolige del

om, hvordan vi tilrettelægger en politik, som både hjælper nu, og som er langsigtet.

Jeg vil sige tak til fru Helle Degn for hendes indlæg; jeg er enig i mange af betragtningerne. Jeg vil hæfte mig ved og også fremføre her, at det ikke kun er et Etiopienproblem. Det er et problem, der vedrører mange andre lande; Moçambique bør specielt nævnes, fordi det måske er underprioriteret i debatten. Selv om det ikke lige er dér, medierne har deres opmærksomhed nu, er der måske mange mennesker, der ikke ved, at situationen også er alvorlig dér og mange andre steder.

Jeg vil hæfte mig ved nødvendigheden af en miljøindsats, og jeg vil påpege, at det nordiske miljø samarbejde har lavet en rapport om Norden og det globale miljø, hvori man fremlægger nogle nordiske muligheder for en øget miljøindsats.

Jeg vil sige til udenrigsministeren, at vi aldrig har sagt, at vi ikke gør noget på dette område. Danmark gør generelt mere end mange andre lande her i verden, men her har vi sammenholdt det med den dramatisk ekstraordinære situation i store dele af Afrika. Det er derfor, vi mener, vi har ret til at sige, at der også på dette område bliver gjort for lidt.

Det er et spørgsmål om en øget dansk indsats for at bekæmpe ørkenen, men det er også et spørgsmål om i internationale organisationer fra dansk side at være med til at skabe forståelse for disse projekter. Udenrigsministeren har nævnt nogle; jeg har forstået, at FNs miljøprogram mener, at man reelt har en meget stor mangel på årlige overførsler fra de rige lande til u-landene på miljøområdet. Knud Vilby skriver i en kronik i Politiken i dag, at i de 10 år siden sidste sultkatastrofe i Afrika har man måttet se landområder større end Danmark forsvinde som dyrkbart areal.

Jeg synes måske nok, at der er et problem i, at både fru Helle Degn og hr. Kelm-Hansen hæfter sig ved, at vi har vidst dette længe, og så den oplevelse, som vi sådan set alle sammen må have et eller andet sted, selv om vi måske ikke siger det fra denne talerstol, at hjælpen, når den er kommet – en del af den, den, der har været opmærksomhed om – er kommet hulter til bulter. Kom den, vi fik i julen, 50 mill. kr., ikke hulter til bulter? Der kom en diskussion igen i sommer, så kom